

РЕШЕНИЕ

№ 7876

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6147** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на ДЗЗД „Ронсе 73“, чрез адв. М. Г. Т. срещу Решение № ПО-47 от 23.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството с вх. № 53-06-3455/20.04.2022 г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0003458/16.12.2021 г.

В жалбата е изложено становище за нищожност, а в условията на евентуалност за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила и необоснованост. Поддържа се, че решението е постановено след влязло в сила съдебно решение, с което е отменено предходно такова, с което на същото основание са наложени същите обезпечителни мерки. В решението не се съдържали фактически и правни основания за издаването му, като същото е немотивирано и неотговарящо на изискванията на чл. 196, ал. 1, т. 3 и т. 5 ДОПК. Твърди се, че искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки нее мотивирано, като се излагат съображения, че в него са изложени фактически и правни основания, послужили за издаване на вече отменените от съда постановления за налагане на обезпечителни мерки. Излагат се съображения, че обезпечителните мерки са прекомерни, като размера им многократно надхвърлял посочения в акта на налагането им размер на предполагаемото публично вземане. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него постановление. Претендират се разноски,

за които е представен списък.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по жалбата.

От фактическа страна се установява, че със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221521003354-020-001/11.06.2021 г. /връчена на 23.06.2021 г./, изменена със Заповед № Р-22221521003354-020-002/05.08.2021 г. /връчена на 05.08.2021 г./, изменена със Заповед № Р-22221521003354-020- 003/02.09.2021 г. /връчена на 03.09.2021 г./, изменена със Заповед № Р-22221521003354-020-004/17.09.2021 г. /връчена на 17.09.2021 г., изменена със Заповед № Р-22221521003354-020-005/16.11.2021 г. /връчена на 30.11.2021 г./, изменена със Заповед № Р-22221521003354-020-006/14.02.2022 г. /връчена на 15.02.2022 г./, изменена със Заповед № Р-22221521003354-020-007/18.05.2022 г. /връчена на 18.05.2022 г./ е възложено извършването на ревизия на „Ронсе 73“ ДЗЗД, за установяване на задължения по Закона за корпоративното и подоходно облагане /ЗКПО/ и по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДЦС/.

На основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество на ревизираното дружество, органът по приходите е отправил мотивирано искане № Р-22221521003354-039-001/14.06.2021 г. до публичния изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0001703/16.06.2021 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 47 773,00 лв. /четиридесет и седем хиляди седемстотин седемдесет и три лева/ по банковите му сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и сумите предоставени за доверително управление във ТБ „Юробанк България“ АД и запор върху движими вещи врати 350 броя и 164 броя аксесоари по фактура № [ЕГН]/31.03.2021 г., фактура №[ЕГН]/31.03.2021 г., фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., фактура Хе [ЕГН]/29.04.2021 г. и фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., с цена на придобиване 103 714,91 г. /сто и три хиляди седемстотин и четиринадесет лева и деветдесет и една стотинки/. Цитираните обезпечителни мерки са оспорени по административен, а впоследствие и по съдебен ред, като с Решение № 7067/29.11.2021 г., по адм. дело № 6954/2021 г. на Административен съд - София-град, 61 състав, същите са отменени.

На 13.12.2021 г. от органа по приходите е отправено ново искане за предварително обезпечаване на задължение с № Р-22221521003354-039-003/13.12.2021 г. /л. 55/, с което се иска налагане на обезпечителни мерки, тъй като в противен случай ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни събирането на публичното вземане. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0003458/16.12.2021 г. /л.49/ е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 49 695,00 лв. по банковите му сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и сумите предоставени за доверително управление във ТБ „Юробанк България“ АД и запор върху движими вещи врати 350 броя и 164 броя аксесоари по фактура № [ЕГН]/31.03.2021 г. фактура № [ЕГН]/31.03.2021 г., фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г. и фактура №

[ЕГН]/29.04.2021 г., с цена на придобиване 103 714,91 г.

Постановлението е обжалвано с жалба вх. № 53-06-3455/20.04.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., въз основа на която е постановено Решение № ПО-47 от 23.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата е отхвърлена, а постановлението потвърдено.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е основателна.

Оспореното Решение № ПО-47 от 23.05.2022 г. е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата писмена форма. Решението е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл.121, ал. 2 и чл.195, ал. 5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл.197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото от жалбоподателя са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените обезпечителни мерки.

Второто отменително основание по чл.197, ал.3, пр.2 ДОПК в случая не е приложимо, доколкото се касае за предварителни обезпечителни мерки, наложени в хода на неприключило ревизионно производство.

Не е налице и третото отменително основание, а именно да не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Предварителните обезпечителни мерки по чл. 121 ДОПК се налагат с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Такъв извод е направен и мотивиран от публичния изпълнител, поради което изискването на сочената разпоредба е налице.

Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията, установени по реда на ал. 5. При определяне на обезпечителната мярка се взема предвид както обезпечителната нужда, така и мярката да не е прекомерно обременяваща. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Размерът на обезпечението от своя страна следва да е съответен на обезпечителната нужда. Наложена в случая обезпечителна мярка се явява несъобразена с този принцип. Мотивиран извод, в следствие на извършен анализ на средните продажни цени по статистически данни на установения излишък на 834 бр. каси интериорни врати, 705 бр. интериорни крила, 1335 бр.дръжки – всички без документи за произход, че задълженията за донасяне ще са в размер на 47 366 лв. главница и 2329 лв. лихва,

изчислена към 08.12.2021 г. Същевременно с постановлението са наложени запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени в трезори вещи, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД за сумата от 49 695,00 лв. както и запор върху врати 350 бр. и 164 бр. аксесоари, по фактури № [ЕГН]/31.03.2021 г. № [ЕГН]/31.03.2021 г., № [ЕГН]/29.04.2021 г., № [ЕГН]/29.04.2021 г., № [ЕГН]/29.04.2021 г. и фактура № [ЕГН]/29.04.2021 г., с цена на придобиване 103 714,91 г. Общият размер на наложените обезпечения очевидно надвишава предполагаемия размер на публичното задължение, което според ПНПОМ е в размер на 49 695,00 лв., в това число главница в размер на 47 366.00 лв. и лихва 2 329 лв. към 08.12.2021 г.

В искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки бланкетно е посочено, че същите са необходими с цел предотвратяване на сделки и действия с имуществото на РЛ, в следствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В искането липсват съдържателни мотиви, от които може да бъде направен категоричен извод в тази насока с оглед имущественото състояние на ревизираното лице.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски. Въпреки заявената претенция за заплащане на адвокатско възнаграждение, по делото не са представени доказателства за реално извършен разход за адвокат. Ето защо, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски внесена от него държавна такса в размер на 50 лв., както и 1 000 лв. адвокатско възнаграждение, което съдът приема, че не е прекомерна с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ. бр.88 от 4 ноември 2022г.)

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал.3 и ал.4 ДОПК Административен съд София - град, Трето отделение, 2 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на ДЗЗД „Ронсе 73“, чрез адв. М. Г. Т. срещу Решение № ПО-47 от 23.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството с вх. № 53-06-3455/20.04.2022 г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0003458/16.12.2021 г.

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0003458/16.12.2021 г.

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на НАП-С. да заплати на ДЗЗД „Ронсе 73“ сума в размер на 1 050 лв. разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: